

ΣΤ' ΑΓΡΙΟ ΛΑΓΚΑΔΙ

Ξεχύσου, Πόνε, σῦρε, Πόνε ἀκοίμητε,
Στᾶγριο λαγκάδι τὸν ἀχό σου τὸ βαρύ·
Καιροὺς βουβοὶ σὲ λαχταροῦν οἱ ἀντίλαοι,
Κλειστὸ τὸ κρῖνο, ἔσὲ ν' ἀνοίξῃ ἀκαρτερεῖ,
Κι' ἀνήλιαστη δροσοῦλα σὲ προσμένει
Κι' ἀγρομηλιά ἀπαντέχει σὲ ἀνθισμένη
Κι' ὁ χόχλος τῆς βρυσούλας σ' ὠνειρεύτη
Νὰ ἰδωθῆς στὸν καθάριο τῆς καθρέφτη.
Ὅλα θωροῦν γιὰ σὲ πουρνὸ καὶ βράδυ·
Κοιμᾶται ἀπαντοχὴ στᾶγριο λαγκάδι.

Ξεχύσου, Πόνε, σῦρε, Πόνε ἀκοίμητε,
Τᾶγριο λαγκάδι πέρα λαχταρεῖ σε
Βαρεῖα εἶν' τὰ μάγια ποῦ ἡ Κυρὰ ἡ Μάγισσα
Τοῦχει γραφτά. Τὰ μάγια, ὦ Πόνε, λύσε.
Εἶν' τὸ λογγάρι τῶν ρεικιῶν χλωμὸ
Καὶ τᾶγριοποῦλι, ἀξιάφνιαστο, κουρνιάζει
Στοῦ βάτου τὸν πολυάγκαθο κλαμό.
Γλῶσσα ἀγριμοῦ τὸ ρυάκι δὲν ταράζει.
Τῇ λιγαριὰν ἀνάνθιστη παρέχει
Μιὰν ἀνυφάντρα ἀράχνη παραστέχει.
Πόθου λιγοθυμιά, πρωῒ καὶ βράδυ
Κρατεῖ βαλαντωμένο τὸ λαγκάδι.

Ξεχύσου, Πόνε, σῦρε, Πόνε ἀκοίμητε,
Κι' ἀπλώσου πέρα, στὴν ἀπάτητη φωλιά,
Στὸ χόχλο τῆς κρυφῆς βρυσούλας ζύγωσε,
Μύρισε τάνθη ποῦ κρατεῖ γιὰ σὲ ἡ μηλιά,
Τοὺς ἀντίλαλους ξύπνα, τοὺς παρθένους,
Τοὺς δροσοσταλαγμούς, τοὺς ξεχασμένους
Ἀπ' τὸ λιοπῦρι, ξύπνησε κ' ἐκείνους,
Κι' ἀνοίξε τοὺς ἀθώρητους τοὺς κρίνους
Σ' ἀτέλειωτο καὶ μαγεμένο βράδυ
Στὸ πολύποθο, τᾶγριο τὸ λαγκάδι.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Ὁ κυνηγὸς ὁ ἀμάχητος
Πέρασε μὲ θολὴ καρδιά,
Μὲ ξέστοχο δοξάρι,
Στὴν βρύση τὴν ὁλόδροση,
Σὲ περιγιάλι ἀκύμαντο,
Στὴν ποῦ ἀνεμίζει λαγκαδιά,
Στοῦ δάσους τὸ λογγάρι.

Ἄχ! κυνηγέ, ποῦ ἐπέρασες
Στὰ σύθαμπα τὰ πρωῒνὰ
Μπρὸς στοῦ χωριοῦ τὴ βρύση,
Καί, στὸν αὐλό της πίνοντας,
Κρυφὸ παράπονο ἄφηκες,
Κ' ἡ βρύση ὅλο τὸ λέει ξανὰ
Στὴ νηὰ ποῦ θὰ γιομίση.

Ἄχ! κυνηγέ, ποῦ ἐπέρασες,
Μέσα στοῦ ἡλίου τὸ κάμμα,
Ἄπ' τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη,
Κ' ἐβούρκωσες, κ' ἐδάκρυσες,
Κι' ἀρμύρανες τὴ θάλασσα,
Μὲ τάρμυρό σου κλάμμα,
Μὲ τάρμυρό σου δάκρυ!

Ἄχ! κυνηγέ, ποῦ ἐπέρασες
Πρὸς τὸ βασίλειμα νωρίς,
Στὸ δάσος, μὲς τὸ λόγγο,
Κ' ἐκεῖ πικρὰ ἀναστέναξες,
Καὶ μὲς τὰ δέντρα ἀδιάπαντον,
Ὅλονυχτὶς κι' ὀλημερίς,
Βαρὺν ἄφηκες βόγγο!

Ἄχ! κυνηγέ, ποῦ ἐπέρασες
Στῆς νύχτας τὴν τρομάρα,
Κι' ἀπ' τὸ βουβὸ λαγκάδι,
Κ' ἐκλαύτηκες, κ' ἐθρήνησες,
Κι' ἄφηκες στὸν ἀντίλαλο
Κάθε πρωὶ λαχτάρα
Καὶ μυρολοῖ τὸ βράδυ!

Ἄχ! κυνηγέ κακότυχε!
Ἀπὸ τὸ βράδυ, ὥς τὸ πρωῒ
Κι' ἀπ' τὸ πρωῒ, ὥς τὸ βράδυ,
Βογκᾶν, θρηνοῦν καὶ μύρονται
Τὴν ἄπιαστην ἀγάπη σου
Βρύσης καὶ θάλασσας βοή,
Δασόλογγος, λαγκάδι!

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ"

ΑΘΗΝΑ.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ